

Land, hvor de ønske det. Og heller ikke tror jeg, at man kan definere Aalegaard paa den Maade, som det er fket i Vædringsfor-
 slaget Nr. 15, hvor det siges: "Som frit-
 staaende anses alle Aaleruser, der ikke ere
 forbundne med Aalegaard paa en saadan
 Maade, at de kunne røgtes fra en over
 disse fra Land førende Bro uden Brug af
 Fartøj." Jeg ved godt, at den ærede Ordfører
 har fundet ud, at denne Definition skal være
 rigtig — det kunne vi læse os til i Be-
 tænkningen, men jeg tør ikke paa dette Om-
 raade følge. Ordføreren. Jeg har lige saa
 lidt som det ærede Medlem for Vejle Amts
 1ste Valgkreds (Dusen) set mig i Stand til
 at kunne følge med de videnskabelig-juridiske
 Betragtninger, som Betænkningen indeholder.
 Jeg har ikke haft saa megen Tid til overs,
 som det nødvendigvis vilde kræve at komme
 fuldstændig med paa dette Omraade; men
 saa langt er jeg i alt Fald kommen, at jeg
 tror, at det paa ingen Maade gaar an at
 præcisere ved det Par Vinter, hvad der er
 en Aalegaard og hvad ikke. Jeg stønner
 ikke rettere, end at det, Mindretallet foreslaar
 med Hensyn til Aalegaardsspørgsmaalet, alt-
 saa i Vædringsforlaget til § 6, er, som det
 ærede Medlem for Vejle Amts 1ste Valgkreds
 udtalte, det mest fristubede, der endnu nogen
 Sunde har været fremme i Rigsdagen. Det
 er vistnok et saa stort Fremskridt, at jeg vil
 bede Flertallet at betænke sig vel, inden det
 kaster Brag paa dette Forslag, og jeg har
 saa meget større Haab om, at det, naar det
 ikke kan faa sit eget gennemført, godvillig
 vil tiltræde Mindretallets Forslag, som jo en
 stor Del af Flertallet har tiltraadt det sub-
 sidiaert. Der er ingen Tvivl for mig om,
 at det er det bedste, man kan faa. Som
 Sagen foreligger, efter at Loven af 1888 er
 vedtagen, er dette det bedste, Fiskerne kunne
 opnaa, hvis man ikke vil gaa til Ekspropria-
 tion af Aalegaardsretten, og det tror jeg vilde
 blive en ret stor og kostbar Affære. Jeg har
 ogsaa været i nogen Tvivl om, hvorvidt det
 er forsvareligt at gaa med til en enkelt Sæt-
 ning i Mindretallets Forslag, nemlig i 2det
 Stykke, hvor det siges, at "Ret til Fiskeri
 med Aalegaard tilkommer udelukkende Ejerne
 af Kysten, enhver ud for sin Grund indtil
 100 Favne fra Land, dog i intet Tilfælde
 længere end til en Dybde af 3 Favne Vand
 eller den halve Vej til den modstaaende Kyst".
 Det vil let ses, at det er en positiv Begræns-
 ning af Aalegaardsejernes nuværende Ret,
 og at det er noget ganske andet end at ind-
 føre en Autoritet, der kan fastslaa, hvor det
 Punkt i hvert enkelt Tilfælde falder, hvor
 andres Fiskeri ikke skader Aalegaardsejeren,
 noget ganske andet end at fastslaa en

bestemt Grænse. Men naar jeg desuagtet
 — ogsaa af Hensyn til, at jeg gerne
 vilde gøre mit til, at man, selv om
 man ikke kunde komme til fuld Enighed,
 dog kunde komme til en saadan Forstaaelse,
 at der blev Sandsynlighed for at faa et Ud-
 bytte af Udvalgets Arbejde — naar jeg des-
 uagtet har sluttet mig til mine Menings-
 tæller paa dette Punkt, er det nærmest be-
 grundet i, at Regeringen i sin Tid har fore-
 slaet en ganske lignende Bestemmelse, som
 det vil ses af Rigsdagstidende for 1867—68,
 Tillæg A, Sp. 1957. Der staar nemlig i
 et Lovforslag om Afgangen til at drive
 Fiskeri og om sammes Udøvelse, som Rege-
 ringen den Gang forelagde: "Paa den Del
 af de nævnte Lande" — det vil sige de
 danske Farvande af alle Arter, Have, Bug-
 ter, Fjorde og Sunde — "der ligger inden
 for en Afstand af 100 Favne fra det Sted
 paa Kysten, hvor med sædvanlig Vandstand
 Vandet ophører og Havet begynder, skal Ret-
 ten til at sætte og bruge Bundgarn, Aale-
 ruser eller lignende for Fiskeriets Styld an-
 bragte faste Indretninger, være forbeholdt
 de tilstødende Grundbesidere, hver saa langt
 hans Ejendom strækker sig — —." Det har
 altsaa den Gang været Regeringens Mening,
 at man uden at gribe ind i den private Ejen-
 domsret kunde fastslaa en Grænse 100 Favne
 lodret paa Kystlinien udad. Jeg tør natur-
 ligvis ikke sige, at den nuværende Regering
 har det samme Syn paa den Sag, men jeg
 har ment, at der i det Forslag, som den
 Gang blev forelagt af Regeringen, laa et
 tilstrækkeligt Motiv for Udvalgets Mindretal
 til at optage Bestemmelsen og fastholde den,
 indtil man ser, hvorvidt Regeringen og maaske
 det høje Ting ovenover vil slutte sig til
 Forslaget. Men hvad enten man kan fast-
 holde denne bestemte Grænse, eller man nødes
 til at afvige derfra, stønner jeg ikke rettere,
 end at det, Vædringsforlaget Nr. 17 byder
 de almindelige Fiskere i Retning af Klarhed
 over, hvad de have Ret til at gøre med
 Hensyn til Aalefiskeriet og hvad ikke, er saa
 betydeligt, at det bør man ikke forholde
 dem; thi det er noget af det, der ikke mindst
 har generet Aalefiskerne, at de altid have
 manglet Klarhed over og manglet en Mu-
 lighed for at faa afgjort paa anden Maade
 end ved Domstolene, hvor det Punkt ligger,
 som de skulle vogte paa, hvis de ville und-
 gaa at blive tilfalte for at skade Aalegaardse-
 jeren. Det, at der tilvejebringes en Institu-
 tion, som kan klare dette Spørgsmaal, af-
 giver en saa stor Sikkerhed for Fiskerne, at
 jeg er overbevist om, at de ville sætte over-
 maade megen Pris derpaa. Med Hensyn til
 det andet Spørgsmaal, der blev omtalt af